

Farkas Erzsébet

Barát vagy ellenség

TARTALOM

Kedves Olvasó!

Mozaik versek

A barátainknak
Maradj ember az embertelen világban
Szeretet a legfontosabb
Légy boldog minden nap
Játszik velünk az élet
Ez a világ nem kell

Fontos a szeretet

Barátomnak
Szeretetre vágyom
Boldogságra várva
Élj becsülettel
Az igazi ajándék
Fájdalmas az élet
Az élet értelme

Csalódások

Az élet olyan, mint a vihar
Nincs segítség
Álarc mögött
Alkonyat
Az élet röpke pillanat
Nem tudok már bízni

A föld fájdalmai

Könnyek nélkül
Globális problémák
Vándorlás egy hosszú úton
A Föld fájdalmai

Út a boldogság felé

Út a boldogság felé
Az idő múlása
Célok
Légy egyszerű

Állati versek

Sas madár
Az állatok szeretete
Gólya
Fura állat

Remény

Hajnal
De jó lenne
Vigyázz el ne merülj
Aggodalom

Barát vagy ellenség

Barát vagy ellenség?

Kedves Olvasó!

Örülök, hogy kezében tartja ezt a könyvet, Talán már ön is volt már olyan helyzetben, amikor csalódott valakiben, és a bajban tudta meg, hogy ki az igazi barát. S talán elgondolkodott azon, hogy az élet, milyen törékeny, és a holnap olyan bizonytalan. Remélem, hogy verseim és a novellám elnyerik tetszését, és van néhány vers, amely az Ön érzését is tükrözi.

A versek egy része a szeretet fontosságáról szól, a csalódásokról, de pár vers érinti a világ helyzetét is.

A novella lényege is az, hogy a bajban ismerjük meg, hogy ki az igaz barát, de foglalkozik egy kicsit a környezetvédelemmel is.

Kívánom, hogy Önt soha ne érje csalódás, csak szeretet, amely mindennél többet ér.

Farkas Erzsébet

Mozaik versek

A barátainnak

A barátainnak üzenem
Beragyogják az életem
A mindennapok könnyebbek
Ragyogjon a Nap nektek
Áldás együtt így az élet
Testvéremként nézlek téged
A fájdalom a bánat tova tűnik
Idegtépő bajt elűzik
Mert a barát segítő keze
Nem enged le a sötét mélybe
A segítséget én megköszönöm
Kik látják bánatom s az örömöm

Maradj ember az embertelen világban

Mindig becsületes legyél
Az életben csak jót tegyél
Rideg világ, amiben él az ember
A világban hangosan szól a fegyver
De a te szíved telve legyen szeretettel
Jóság legyen mindig a lelkedben
Ez az érzés örökre elkísérjen
Még ha sokszor meg is bántanak
Bánatos, s szomorú minden nap
Ekkor is az arcodon mosoly ragyogjon
Rémület rád soha ne szálljon
Az igazság kísérje utadat
Zengjen a szíved vidám dalokat
Ez segít elviselni a bánatot
Mely jellemzi e gonosz világot
Betelt a Föld sok fájdalommal
Ezért tele van szomorú arcokkal
Rád is hatással lehetnek a gazságok
Te azért keresd az utat, az igazságot
Erős s bátor legyél minden helyzetben
Látni fogod a hatását a szívedben
Ez mosolyt fakaszt az arcodra
Nem lesz ember, aki ezt nem látja
Változtasd meg ezeket a szíveket
Illatozzanak a virágok teneked
Lomb zöldüljön a tereken
Áldás legyen a kezeden
Gomoly felhőt fújja el a szél
Boldog legyen minden, ami él
Aranyozzon be téged a szeretet
Napfény kísérje minden léptedet

Szeretet a legfontosabb

Szeress mindenkit a lelkedben
Ez a legfontosabb az életben
Ragyog az ég is feletted
Ezzel szebb lesz az életed
Tekinteted mosolyt sugározzon
Ettől boldogság lesz az arcokon
Tetteid a jószág vezérelje
Az ember a baját elfelejtse
Letörölheti arcáról a könnyecseppet
Ez hoz boldogságot teneked
Gyönyörű lesz így az élet
Földünk is napfényre ébred
Olyan szép lesz a világunk
Neki nyílik a virágunk
Tova tűnjön a bánat a szomorúság
Olvadjon le a szívekről a fagyosság
Süssön mindenkire a napsugár
Az életben múljon el, ami fáj
Borítsa be öröm a szíveket
Bejárja a földet a szeretet

Légy boldog minden nap

Legyen az életed boldog
Érjed el álmaid és a célod
Gyengeség s a bánat elkerüljön
Beragyogja életed a napfény és az öröm
Olyan utakon, járva, kelve
Lépted soha ne lépd félve
Dobj le magadról minden terhet
Oly sok jó dolog érhet téged
Gazdag légy az áldásokban
Mindent érij el a valóságban
Ismerd meg a jó utat
Ne lépjen félre a te lábad
Drága kincs a boldogság
Elérni nehezebb, mint gondolnád
Ne add fel, csak küzdjél tovább
Napfény árad majd terád
Az életed meglátod milyen szép lesz
Probléma nem társul az életedhez

Játszik velünk az élet

Játszik velünk az élet
Álnokul csalja törbe a lelked
Találj kiutat e csapdából
Szívedet véd meg a magánytól
Így győzhetsz a bánat felett
Kitartás kell, az erő veled
Veled legyen mindig a hited
Ettől megijed az ellenséged
Láthatod majd győzelmedet
Ügyes légy az öröm tied
Nem tudja tőled senki elvenni
Kegyetlen élet csapdájába nem kell beleesni
A szeretettel mindent legyőzhetsz
Zord időt is gyorsan elkergetsz
Édes lesz így a jelen s jövő
Lelked vidám és nem gyötrő
Ezzel a világot is legyőzheted
Tánc és vígság lesz életed

Ez a világ nem kell

Ez a világ nem kell nekem
Zárva van már a szívem lelke
Az élet oly keserű énnekem
Vajon szebb lesz valamikor az életem?
Igazság és szeretet, ami hiányzik
Látom, hogy semmi sem változik
Álmomban oly kedvesek az emberek
Gyengédség van és szeretet
Nem látni szomorú bús arcokat
Ez az álmom sokáig megmarad
Minden percben rá gondolok
Keserves a valóság s ettől sírok
Egyedül vagyok a szobámban
Lelkem csalódott sok barátban
Legyünk végre egy új világban

Fontos a szeretet

Barátomnak

Úgy érzed, fáj már az élet?
Sokan becsapták már a szíved?
Gonosz egy hely ahol élünk
Hol minden percben csak félünk
Sok a rossz, és kevés a jó
De nyerhetsz, ha van vigasztaló
A felhők felett is mindig süt a nap
A legjobb barátod mindig veled marad
Ezért neved, ez elűzi a sötétséget
Meglátod, sokan szeretnek téged
Nekem is az a vigasztaló gondolat
Hogy van egy olyan barátom, mint te vagy

Szeretetre vágyom

Kellene már egy jó szó
Amely felemelő és vigasztaló
Ami meggyógyítja sebzett szívemet
Hogy felemelve folytassam az életet
Mert könnyezve sírok a fájdalomtól
Istenem emelj ki a sok bajomból
A világban senkiben nem bízhatok
Ha elbotlom, kiben kapaszkodhatok?
Nem vágyom az életben semmire
Se gazdagságra, drága nyakékre
Csak egy dolog gyógyítaná szívemet
Ami ingyen van, ez a szeretet

Boldogságra várva

Éld meg a pillanatokat
Mert az idő gyorsan elszalad
Lassíts le egy kis időre
Hogy nyugalom költözzön a szívedbe
Ha nyom a ma fájdalma
Várj türelemmel a holnapra
Ne engedd, hogy bánat uralja életed
S nem veszed észre a körülötted lévő értéket
Biztos te is szomjazol a szeretetre
Mert mindenki vágyik a figyelemre
De az idő kereke lassan halad előre
Várni kell az igazi gyöngyszemre
Mert sokan kerülhetnek az életedbe
S el is tűnnek a sűrű ködbe
Vigyázz, mert csak az szeret igazán téged
Ki jóban, rosszban együtt van veled

Élj becsülettel

Éld igazsággal a perceket
Mert a legfőbb érték a becsület
Ragazkodj mindig a helyes úthoz
Soha ne legyen közöd a hazugsághoz
Mert az életed minden perce fel van véve
S örök nyomot hagy az emlékedbe
És ha lepereg előtted az életed képei
Vajon érdemes lesz végig nézni?
Mindig felelősséggel élted az életed?
Soha nem adtad oda a becsületed?
Igazat mondtál akkor is, ha fájt?
S mindig a szeretetet motivált?
Mert csak azt lehet elismerni
Ki őszinte szívvel tud szeretni
Aki nem bánt meg más tetteivel
S éli a napjait jó lelkiismerettel

Az igazi ajándék

Ha örömet akarsz szerezni
Nem kell a pénzedet költeni
Mert az igazi ajándék ingyen van
S nem az anyagi javakban
Nem kell rózsza, drága ékszer
Sem a buksza teli pénzzel
Csak egy valami okozhat örömet
A mosoly, és az önzetlen szeretet
Adj a szíved drága kincseiből
De örömmel és nem érdekből
Áldozd fel a drága idődet
Ez teszi boldoggá a szívemet

Fájdalmas az élet

Oly hirtelen jönnek a bajok
Az egyik percben él, a másikban már halott
Erre a szív nem tud felkészülni
Csak vérezve sírni és gyászolni
Ezért minden nap egy ajándék
Becsüld meg mindenki életét
Éreztesd, hogy mennyire szereted
Addig, amíg ezt megteheted
Mert ha ezt elmulasztod
Nem tudod már bepótolnod
Szívedet mindig zaklatni fogja
Nem fog lelked megnyugodni soha

Az élet értelme

A boldog élet mindenki álma
Gazdagság, hírnév sok ember vágya
A pompa, csillogás, anyagi bőség
S észre sem veszik, mindez semmiség
Az igazi boldogság nem a pénzben rejlik
A pénz a hírnév nem ér semmit
Lehet, hogy így sok barátod akad
A bajban csak a magány marad
Minden pénznél fontosabb a szeretet
A világon ennél szebb nem lehet
A cselekedetek mindennél fontosabbak
Mert ezek az emberek szívében megmaradnak

Csalódások

Az élet olyan, mint a vihar

Egyedül sétálok az esőben
Nagy fájdalom van a lelkemben
Erős szél hasít át a szívemen
Vihar veszi körül az életem
Nem vesz senki észre körülöttem
Istenem miért hagytak el engem?
Minden, amiben hittem csak délibáb
Mélyre húz ez a sok hazugság
Hol vannak a bajban a barátok?
Elhagynak, mikor segítségre várok
S most itt ragadtam a sárban egymagam
Magam küzdök e sötét viharban
Mikor ragyognak rám a Napnak sugarai
Menjetek el bánatnak fellegei
A hazugság sarából szeretnék kilépni
S az igazság útjára rátérni

Nincs segítség

Hol van a barát, ha segítség kell?
Hol van a kéz, amely felemel?
Térdre rogytam a fájdalom súlya alatt
Éjszakák és nappalok oly hosszúak
Oly sokan mondják, hogy a barátod vagyok
De a bajban mind ott hagyott
Nem számíthatok én senkire
Szívem csalódott mindenkiben
Foglya lettem a magánynak
Szívem vágya, hogy kiszabaduljak
A barátom a hold és a csillagok
Ők tudják, mennyire egyedül vagyok

Álarc mögött

Nagyon vigyázz a mosolygós arcokkal
Mert lehet, hogy a külső mást takar
Elaltatnak a kedves szavak
S el hisszük, amit mondanak
Így játszanak a naiv szívekkel
Félre vezetnek, hazudnak, ha kell
Álarccal próbálják rejtteni a valóságot
Sokan nem veszik észre az igazságot
De egyszer lehull az álarc
Kiderül milyen az igazi arc
Hamar megváltozik az álarc viselője
Kedvesség helyett csalás tör előre
Megtévesztő képmutatók
Eltitkolják a valódi szándékot
De amikor kiderül az igazság
Többé már nem győzhet a gázság

Alkonyat

Este mikor a hold ragyog az égen
Az elmém a szívemben kutat mélyen
Szörnyű érzések törnek fel belőle
A bús magány a szívem megtépte
A csendben hallom szívem énekét
Melyet oly sokan téptek szét
Minden éjjel azt énekli
Miért nem szeret engem senki?
E megszakadt szívem diktálja a sorokat
Ezért sokszor bánatos a gondolat
A lelke fázik, didereg az éjben
S nem tudja felmelegíteni senki sem

Az élet röpke pillanat

Az élet olyan gyorsan illan el
Mint a földre hulló hópehely
Az ember is olyan apró a világban
Mint a porszem a homokban
A hópehelyet összetartják a kristályok
De az embert nem tartják a barátok
Megfeszített erővel lépegetünk
Nem segít más csak a hitünk
Az ember sok mindent el szeretne mondani
Hogy lesz-e rá idő azt nem lehet tudni
Mert mindig történnek váratlan események
Mely az életnek gyorsan vetnek véget

Nem tudok már bízni

Nem bízok már senkiben
Összetörték a szívem
Nehéz már újra felépíteni
Még akkor is, ha jó szándék vezérli
A bizalom a jó kapcsolat alapja
Visszaszerezni már senki nem tudja
Mert mindig ott lesz a nyoma
A szív nem felejt el soha
Régen hittem a szép szavaknak
A hamis, álnok gondolatnak
De amikor vérzik a szívem a fájdalomtól
Nem várhatok semmit a barátoktól

A föld fájdalmai

Könnyek nélkül

Szeretném, ha mindenki mosolyogna
Senki nem menne a háborúba
Könnyek nélkül élni minden nap
Tudom, hogy ez álom csak
Mert az emberben sok a gyűlölet
Békében élni itt nem lehet
Harcoktól hangos az egész világ
Sírva él most oly sok család
Senkinek nem jó a sok fájdalom
De az embert a bosszú vezérli és a hatalom
Pedig egyformán fontos mindenki élete
Mindenki egymásnak testvére
Ezért a fegyverek tűzben égjenek
Ne vért lássunk, hanem virágzó réteket
Hatalmaskodjon a szeretet az ég alatt
Boldogság töltse be az arcokat

Globális problémák

Oly sok minden fenyegeti bolygónkat
A felmelegedés megváltoztatja a klímánkat
Még az évszakok is megváltoztak
Nincs nyoma ősznek és tavasznak
Éhínség súlyt oly sok országot
Gyermekek sírnak s halnak meg ott
Az ivóvíz is drága kincs
Mert élet e nélkül nincs
Az embernek össze kellene fognia
S a megoldást együtt megoldania
Hogy mindenki egészségesen élhessen
Ne legyen probléma a földön sehol sem

Vándorlás egy hosszú úton

A világon sok a vándor
Menekülnek a harcoktól
Sok mérföld van már mögöttük
De sehol sincsen most jövőjük
Nem fogadják őket szeretettel
Az idegentől fél az ember
Sokat szenvednek ártatlan gyermekek
Mi folyik körülöttük, semmit nem értenek
Miért kell az embernek az otthonát elhagyni?
Jobb lenne békében, szépen együtt élni
A harcoknak mikor lesz már vége?
Hisz mindenki vágya a rég várt béke

A Föld fájdalmai

A sötét Univerzumban
Egy gyönyörű kékség felbukkan
Ha valaki már fentről látta
Biztos, hogy mindenki csodálta
De lent a Föld vörös a sok vértől
Sokan rettegnek a félelemtől
Az ember csak romból, pusztít
S nem vesz figyelembe semmit
A Föld már üvölt, lássák meg sebeit
Kifosztják a tengert, s felégetik erdeit
Az embertől fél a föld, s a tenger állata
Eltűnt minden élő bizalma
Mi lesz a csodálatos Földünkkel?
Ez már senkit nem érdekel?
Halljuk meg Bolygónk sírását
Talán nem látjuk meg szomorú halálát

Út a boldogság felé

Út a boldogság felé

Ha boldog akarsz lenni
A jó úton kell menni
Hosszú az út, míg eléred célod
Kitartás kell s teljesül az álmod
Sok akadályt kell leküzdened
De ne add fel, s boldog lehet az életed
Mindig legyen cél a szemed előtt
S adjál bele minden erőt
Mert lesz, hogy gyengének érzed magad
Ha feladod nem lesz szép utad
Így érheted csak el az álmaid
S teljesülnek a vágyaid

Az idő múlása

Míg fiatal vagy minden olyan szép
Szebben ragyog rád a nap, derűsebb az ég
Színesebbek előtted a célok és az álmok
Még nem értek fájdalmak sem csalódások
Légy vidám, mosolyogj mindig
Most még van, ki szeret és felvidít
Mert jönnek még szomorú, bús napok
Sírva szól a hegedű, s gyászosak a dalok
Hamar elmúlik minden, ami szép
Szíved sír a tegnapiért
De a napokat visszahozni nem lehet
Hiába fáj, élni kell az életet
Miért nem lehet mindig fiatal az ember?
Örökké együtt lenni szeretettel
Nem kellene félni a gyász fullánkjától
Nem vérezne szívünk a sok fájdalomtól

Célok

Nem biztos, hogy mindig eléred
Van mikor a lábad rossz útra téved
De nem kell feladnod az álmaid
Visszatérhetsz a jó útra s elérheted céljaid
Koncentrálj a szemed előtt levő célokra
S ha olykor nem sikerül ne essél bánatba
Keress az ösvényt mely az álmaidhoz vezet
Élvezd az utazást, amely szebbé teszi életed
S ha már elérted céljaid
Továbbra is legyenek álmaid
Mert álmok nélkül nehéz élni
Csak szomorúság vár rád más semmi

Légy egyszerű

Az ember az életben sokat akar elérni
Élvezni minden jót a vágya csak ennyi
De még sem boldogok az emberek
Mert a boldogság pénzért nem vehető meg
Csak az lehet boldog a világban
Aki a belső értékeket keresi a barátban
Ez békét teremt a lelkedben
Világosságot hoz az elmédben
Boldog csak úgy leszel
Ha másokért is teszel
Így gazdagítod az emberek életét
S sokan szeretnek majd ezért

Állati versek

Sas madár

A madarak királya
Felemelkedik, s szárnyát kitarja
Szárnyal erdőn, hegyen át
Éles szemével mindent meglát
Ő a szabadság jelképe
A teremtés egyik szépsége
Jellemző rá az erő, s a kitartása
Mindenki csodálja, aki látja
Szeretnék olyan lenni, mint a sas madár
Szabadon szállni hol nincs határ
Észre venni apró dolgokat
Mely a szívemnek örömet ad

Az állatok szeretete

Az állat nem tud beszélni
De ha vérzik a szív azt ő megérzi
Vígasztal s letörli a könnycseppet
Elfogad, még ha sok is a vétke
Az ember csak a rosszat keresi
A fájdalmat nem veszi észre senki
Eltűnt a szívekből az együttérzés
A szeretet s az őszinte törődés
Pedig sok mindent legyőz a szeretet
Ez ad az életnek értelmet
Erőt ad a bús, rossz napokban
E nélkül a szív is összeroppan

Gólya

Ha a kék égre felnézel
Csodás madár repül feletted el
Kitárja hosszú szárnyait
Szélben szállva vitorlázik
Méltóságteljes a megjelenése
Dicséretes az élete
Mindig hűséges párjához és megvédi
Utódait gondozza s tanítja repülni
A családjáért odaadná az életét
Sok ember számára lehet példakép
Messze hangzik a kepelésük
Így történik az üdvözlésük

Fura állat

A világ legviccesebb állata
Nincs a földnek más ilyen faja
Csak egy földrész az otthona
Nem más, mint a szép Ausztrália
Érdekes és különleges a külseje
Látványa még a tudósokat is meglepte
Tojásokat rak, de nem madár
Tolla sincs, a levegőbe fel nem száll
Mintha több állat keveréke lenne
A farka hód s a feje, mint a kacsá csőre
Fura teremtmény ez az állat
Ő a kacsacsőrű emlős, talán már kitaláltad

Remény

Hajnal

Bíbor vörösbe öltözött az ég alja
Újra véget ért egy hosszú éjszaka
A nap sugara eloszlatja a sötétséget
Egy új nap ad a szívnek reménységet
Talán egy új korszak kezdődik
S a régi már elfelejtődik
Sokakban él a remény arra
Szébb világ vár rá a mára
A napfény az egész földet bevilágítja
S ez lesz a szabadság hajnala
És semmitől sem kell már félni
A béke az egész földet beteríti

De jó lenne

Mindig félni kell az embernek
Hogy elveszít valakit, akit szeret
Ma élünk, de a holnap eljön-e?
Oly bizonytalan az ember élete
De jó lenne örökké szeretni
A bajtól nem kellene senkit féltetni
Nem lennének árva gyermekek
Kik elvesztették a szüleiket
Nem ontana vért senki a világban
S nem lenne az ember talpig gyászban
Amikor csak örömkönnyek hullanak
S elmúlnának a szívet ért fájdalmak

Vigyázz el ne merülj

Ússzál az élet tengerén
Hogy kiköthess az álmod szigetén
Fejed felett sokszor csap össze a hullám
Imádkozz sokat, ha erőd már fogytán
Sokan fogják gyengíteni az erőd
De ne add fel, a cél legyen a szemed előtt
Kerüld ki a jéghegyet mely utadba kerül
Vigyázz, hogy soha el ne merülj
Ha feladod a küzdelmet
Nem fogod látni a győzelmet
Győzd le a hatalmas hullámokat
Hogy elérjed az álmaidat

Aggodalom

Az élet csupa aggodalom
A félelem úrrá lesz nagyon
A rossz érzések fogságba ejtenek
Mebénítják szívemet s a lelkemet
Nem tudni mit hoz a holnap
Jó dolgot vagy éppen rosszat
Ez az érzés mérgezi az életem
Mindig velem van szüntelen
Rossz így félelemben élni
Szeretném az elmémből kitörölni
S remélni, hogy szép lesz a jövő
És lesz hozzá elegendő erő

Barát vagy ellenség

Barát vagy ellenség?

Gyönyörű napfényes délelőtt volt. Kizöldültek a fák, virágba borultak a bokrok.

Az erdő lakói összegyűltek s vártak a csodára. S egyszer csak furcsán éreztem magam. A bőrömön éreztem a nap melegét, és szagoltam a virágok illatát.

Megszülettem, egy őzcsalád tagjaként.

Mindenki örült és feszülten figyelték, hogy fel tudok-e állni. Nagyon nehéz volt, de a családom segítségével sikerült. A családban én voltam az egyetlen gida, a testvéreim már felnőttek, ezért nagyon vigyáztak rám. Az erdőben nagyon sok gyümölcs és bogyó volt, így gyorsan felerősödtem. Sokat játszottunk a testvéreimmel és a barátaimmal. Ugrádoztunk a fűben. De gyorsan meg kellett tanulnom, hogy nem mindenki barát. Vannak ellenségeink is, amitől a szüleim sokszor féltettek. Néha felbukkant egy-egy farkas és ilyenkor gyorsan odaszaladtunk a védelmező családhoz. Emberek is jártak arra kutyákkal, akik nagyon ugattak bennünket, ilyenkor mindig félttem, mert úgy tanítottak, hogy ők a legnagyobb ellenségek. Boldog vagyok, hogy van egy védelmező családom és a sok barátom, akikkel minden nap vidám és szép az élet.

Egy szép napsütéses reggelen elindultunk élelmet keresni. Egyre beljebb mentem az erdőbe és észre sem vettem, hogy mennyire eltávolodtam a barátaimtól. Egyszer csak egy szép rétre tévedtem. Eszembe jutottak a szüleim intelmei, hogy óvakodjak az ismeretlen helyektől, mert lehet, hogy ellenség vár rám. Félttem, de a kíváncsiság nagyobb volt ezért elindultam. Nem sokáig mentem, amikor hirtelen nagy árokba estem. Nagyon megijedtem. Kiabáltam, hátha meghallják a barátaim. De nem jött senki. Aztán eszembe jutott, lehet, hogy ez egy csapda és az ellenség kezébe kerülök. Ezért megpróbáltam kimászni, de nem sikerült. Este nagy hangzavarra figyeltem fel. Emberek voltak, azokkal a veszélyes kutyákkal. Odaértek hozzám. Rémség fogott el. Most itt a vég, gondoltam. Becsuktam a szemem. Éreztem, hogy megfognak és kiemelik a gödörből. Vártam, hogy mikor marnak belém a kutyák. De nem bántottak. Hazavittek és betettek egy nagy helyre, ahol szalma volt. A gazda hozott gyümölcsöt meg vizet. Nem bíztam benne, de azért elfogadtam az ennivalót, mert nagyon megéheztem. Közben kint az udvaron folyamatosan ugattak a kutyák. Arra gondoltam, mi lenne, ha bejönnének, biztos széttépnének. Ezért örültem, hogy mindig rám zárták az ajtót. De nagyon szomorú is voltam, mert eszembe jutott a családom és a barátaim. Lehet, hogy soha többé nem látom őket? Az egyik este véletlenül nyitva hagyták az ajtót. Itt az ideje, hogy elmenjek innen. Minden csendes volt. Kinyitottam az ajtót, és láttam, hogy a kutyák alszanak. Félttem, hogy felébrednek, de sikerült átugranom a kerítésen. Olyan gyorsan szaladtam, ahogy csak tudtam. Mikor elértem az erdőt, akkor már tudtam, hogy megmenekültem. Az aggódó szüleim nagyon örültek, mikor megláttak. Azt megfogadtam, hogy soha többet nem leszek kíváncsi és mindig a közelben maradok.

Egy nap ismét emberek hangja ébresztette az erdő lakóit. Mint mindig, most is egy csomó szemetet hagytak maguk után. De ez a nap más volt, mint a többi. Az egyik bokor lángokban állt. Nemsokára füst borította el a környéket. Bekövetkezett, amitől mindig féltünk, amikor emberek jöttek. Mert mindig volt valami a kezükben, ami füstölt, és rendszerint a bokrokba dobták.

A tűz elkezdett egyre jobban terjedni. Tanácstalanok voltunk. Most mit csináljunk? Oda lesz az otthonunk, de talán az életünk is. Mindenki elkezdett futni, próbálta menteni az életét. Nagyon nagy felfordulás volt. Sokan keresték a családtagjaikat, mert a nagy rohanásban elvesztették egymást. Én sem látom a családomat. Félek, hogy a tűzbe vesztek. Annyira kerestem őket, hogy egyszer csak beszorult a lábam egy gödörbe. Bárhogy akartam kihúzni, nem

ment. Pánik lett úrrá rajtam. Láttam a barátaimat, akik mellettem szaladtak el. Kértem őket, hogy segítsenek, de ők meg sem álltak, futottak tovább. Nagyon csalódott voltam. Ők a barátaim, akikkel mindig játszottam? Azt hittem, hogy összetartozunk jóban, rosszban. Bízam bennük és most cserben hagynak. Sírtam, de nem a tűz okozta fájdalomtól, hanem a szívem fáj a csalódástól. Közben a tűz egyre jobban terjedt. Éreztem a forró, perzselő levegőt. A füsttől már alig kaptam levegőt. Aztán megint emberek hangjára figyeltem fel. Vizet kezdtek szórni a tűzre. De én már feladtam mindent. Úgy éreztem, hogy barátok nélkül nincs értelme az életemnek. Aztán megláttam egy felém jövő árnyat. Nem tudtam, mi az, de ahogy közeledett, észrevettem, hogy az egyik kutya, amelyik mindig megugatott, amikor náluk voltam, akitől a legjobban féltam. Odajött hozzám és kivette a lábam a gödörből, majd a testével védve kivitt a lángokból. Odavitt a gazdájához, akit szintén az ellenségemnek hittem. Hazavittek. A kutyák, akiktől rettegettem, a sebeimet nyalták, hogy jobban gyógyuljak. Össze voltam zavarodva. Akit barátnak hittem, az ellenség, és akiktől mindig féltam, ők a barátaim. Nehezen fogtam ezt fel. És aztán eszembe jutott a családom. Vajon mi történt velük? Félek, hogy elvesztettem őket. Az aggodalom arra indított, hogy visszamenjek az erdőbe. Már nem tartottak zárva, ezért elindultam. Odaérve láttam, hogy az erdő egy része leégett. De az otthonunk megmaradt. És egyszer csak megpillantottam a családom. Odaszaladtam hozzájuk. Sírtam örömben és ők is sírtak, mert ők is azt hitték rólam, hogy bent égtem a tűzben. Elmeséltem nekik, hogyan éltem túl a tüzet. Hogy az ellenség nem ellenség, hanem jó barát, akik megmentették az életem. És én már hozzájuk tartozom. Mert inkább élek az udvarban az igaz barátokkal szeretetben, mint az erdőben a barátnak hitt ellenség között. Így hát elbúcsúztam szüleimtől. De mindig meglátogatom őket, mert ők örökké a családtagjaim maradnak.